

СТРАШНОТО

Тази нощ малките пиленца за пръв път спяха сами. Майка им, старата квачка, напоследък стана сприхава. По-преди тя ги водеше из двора, кълвеше им зрънца, а щом паднеше мрак, ги прибираше под широките си крила.

Малките пиленца не стояха мирно. Шаваха, бореха се, искаше им се още да лудуват. За да ги усмири, квачката ги заплашваше:

— Тихо, тихо, вън чака страшното! Кое не мирува и се отделя от майка си, ще го грабне страшното.

Пиленцата се усмиряваха и заспиваха.

Но от няколко дена майката не се носеше вече тъй кротко с рожбите си. Пждеше ги от себе си, караше им се. Най-после един ден съвсем ги на-тири, като им каза:

— Махайте се от мене, готовановци! Станехте вече голъми!

И ги остави. Какво ще правят сега малките пиленца сами? Докато беше ден, тй все още не тж-жаха за майка си. Но по едно време слънцето се скри нкъде далече и виделината почна да изчезва. Старите кокошки се изкачиха по дърветата и се приготвиха да спят. Пътелът изкукурига няколко пъти, след това мина важно срѣд двора, като казваше всъкому:

— Иде нощ. Всички по мѣстата си! Прибирайте се и вие, малчугани! Какво се шляете още по двора?

Пиленцата се събраха на куп и плахо запювкаха. Най-много викаше едно малко пиленце, най-страхливото от всички. То само сновеше между другите и плачливо питаше:

— Какво ще правим сега? Какво ще правим сега?

Мина стопанката и, като видѣ пиленцата сами, из-тюхка:

— Ахъ! Квачката оставила пилците си. Горките!